

[Per Stig Møller]

har været en ubetinget succes eller ej. Derfor må kulturlivet finansieres ved en kombination af borgernes betaling, amternes og kommunernes tilskud samt statsfinanserne. Havde vi ikke netop haft vanskelige økonomiske forhold, var der langt mere – og det siger jeg også til den socialdemokratiske ordfører – vi gerne havde sat i gang og givet større offentlig opbakning, men dem har vi nu engang, og derfor ser budgetterne og initiativerne ud, som de gør. Det offentlige må sikre gode rammer og vækstvilkår for kulturlivet, men menneskene må selv udfylde dem og sørge for vækst. Hvis specielt kulturlivet skal undgælde for betalingsbalancesituationen, kunne man jo med rette spørge, hvorfor denne eller hin sektor ikke også skal undgælde specielt. Det er, som om forespørgene ikke vil anerkende kulturlivet som en integreret og vital del af samfunds- og menneskelivet, hvilket hr. Poulsgaard jo stort set bekræftede med sin korte bemærkning til fru Birte Weiss, men sådan tænker vi ikke. Vi respekterer kulturlivet som en integreret og vital del af samfunds- og menneskelivet.

Ingerlise Koefoed (SF):

I SF mener vi, at hr. Poulsgaard og Fremskridtspartiet med teksten til denne forespørgselsdebat skyder spurve med kanoner. Af statens budget bruger man jo knap 1 pct. til kulturaktiviteter og af kommunernes 1–3 pct., og jeg har ikke regnet bloktilskuddene til bibliotekerne med i min udregning, fordi jeg mener, at når man går over til bloktilskud på et område, har man desværre ikke dermed sikret, at netop bibliotekerne får de 300–400 mio. kr. ude i kommunerne, som er indgået i bloktilskuddene, da man afskaffede statsrefusionen.

Men for de penge, man giver til kulturpolitikken, får man f.eks. teater, musik, billedkunst, film, dans, museer, biblioteker, musikhuse, uddannelse af skuespillere, billedkunstnere, arkitekter, musikere, bibliotekarere og konservatorer, og desuden får man nogle, men alt for få medborgerhuse; man får amatørteater og amatørmusik, dog ikke så meget, som vi gerne ville have, man får børnearrangementer, man får særlige festivaler for børn og voksne, og man får en del andre folkelige aktiviteter. Man får meget forskelligt, noget af hver slags, men på intet område for meget. Det kniber tværtimod med at klare selv de beskedne krav, som kan og skal stilles til en alsidig og bred kulturpolitik.

Hr. Poulsgaard spørger, hvorfor staten og kommunerne i det hele taget skal interessere sig for at støtte de kulturpolitiske områder. Det skal de, fordi der både i det, som man kunne kalde den professionelle kultur, og i den folkelige kultur, som mennesker selv udformer og selv deltager i, ligger muligheder for inspiration, for nye tanker, for nye fællesskaber, fordi de ting er vigtige modspil til den kommercielt styrede kulturindustri, og fordi mennesker i et levende og demokratisk samfund har brug for udvikling af fantasi, af kreativitet og af arbejde i fællesskab med andre mennesker. Det er helt klart for os, at ligesom man skal have en offentlig radio med brede kvalitets- og alsidighedsforpligtelser, skal man have et offentligt støttet kulturliv med levende og kvalitative indslag og muligheder både for børn og voksne.

Kultur betyder selvfølgelig ikke kun det, som ligger inden for Kulturministeriets og de kommunale kulturudvalgs områder. Kultur er, hvordan man omgås hinanden, hvordan man laver det sociale sikkerhedsnet, hvordan man holder miljøet fri for forurening, hvordan man modtager og omformer de nye teknologiske fremskridt – hvis man vil kalde dem fremskridt – og hvordan man formulerer det kulturpolitiske syn eller den mangel på kulturpolitisk syn, som man måtte have.

Det er den måde, boligpolitikken og uddannelsespolitikken er udformet på. Kulturpolitik i hverdagen er også det kulturpolitiske, og på det kulturpolitiske som på andre områder viser skævhederne sig i dette samfund.

Det er sådan, at i de dårligste bykvarterer med de fleste arbejdsløse og de fleste enlige er der også de dårligste tilbud om kulturelle fællesskaber, om biblioteker, om idræt og leg.

Der er altså grund til inden for denne offentlige sektor som inden for andre at prioritere tilskuddene. Der er grund til at lade kulturpolitikken indgå som et led i byplan, i institutionsplanlægning, i socialplanlægning osv., og der er i høj grad også grund til at lave tværgående samarbejde mellem socialektoren, kultursektoren og skolesektoren for at sikre ikke mindst børn og unge de bredeste og de mest inspirerende tilbud om aktiviteter og oplevelser på tværs af sektorgrænserne.

Op så viser det sig selvfølgelig, at kultur ikke bare er en investering i bedre udfoldelses- og leveduligheder. Det er også en økonomisk inve-